

EDUARD CORBÍ

ESPAIS AVANÇATS
Escola d'Art d'Alcoi

2 0 1 8
LLOTJA DE SANT JORDI

EDUARD CORBÍ

ESPAIS AVANÇATS

Escola d'Art d'Alcoi

2 0 1 8

LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Tomàs Llorens

Miquel Navarro

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

COMISSARI:

Eduard Corbí

GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Ximo Victoriano

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

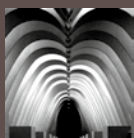
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 21-2018

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

I N T R O D U C C I Ó

Aquesta presència-intervenció en l'espai-organisme de la Llotja, és el resultat dels treballs experimentals dels artistes que hi intervenen, fruit de la seua elaboració, per a constituir un laboratori d'idees creatives d'espais avançats en el marc de l'art.

Tots els espais generats estan concebuts específicament per a l'espai de la Llotja i la seua culminació es realitzarà en materialitzar-se en aquest macroespai i rebre la interrelació dels visitants en aquesta.

Vol ser una modesta aportació al moment actual de la creació artística.

S'ha concebut en el clima d'investigació de l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Alcoi.

5

Hi realitzaran les seues intervencions els artistes creatius següents:

MAGDA ARQUES CASTELLÓ

RAFAEL CALBO SUCH

CRISTINA CARO GALLEGO

PERE MIRALLES QUILES

EDUARD CORBÍ CABRERA

JAUME PÉREZ CREMADES

ÀNGEL PÉREZ MONZÓ

LAURA PONS AZNAR

ALMUDENA VIDAL CALATAYUD

ESPAIS AVANÇATS

Trobar espais innovadors que **es relacionen amb nosaltres**, i que ens proposen una altra experiència de l'existència, és una constant de l'ésser humà.

Modificant la configuració de la biosfera que s'habita, des de la seua aparició com a *Sapiens*

Per acomodar-la a les seues necessitats eficientment.

I, al mateix temps, per a transcendir-la i continuar la seua evolució.

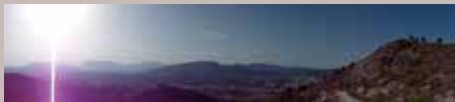
Aquesta és la finalitat d'aquesta concurrència; una invitació a uns indagadors del quefer artístic a fi que ens mostren **què han trobat** en el seu camí creatiu.

Diversitat de propostes que ens inviten a viure uns altres espais, tot realitzant una transformació dels espais, que som nosaltres, interacció de tots els espais. Perquè cada espai que ens envolta està contribuint a configurar el nostre ésser.

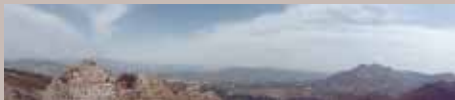

Som **espai d'espais**, donant una unitat dinàmica.

Els espais ens constitueixen i nosaltres també els constituïm, tot intervenint-los.

Els espais avançats som resultat d'una necessitat vital: l'humà no pot deixar de ser creatiu en la seua immersió en la realitat, d'actualitzar la seua relació amb ella.

Sempre estem renovant la relació amb allò que ens envolta i amb nosaltres mateixos, per a fer real la nostra presència.

Espais avançats, espais per a **emergir el sentit de l'existència**.

Els textos que hi ha tot seguit, es proposen com uns **espais d'art conceptual**; cada apartat com una configuració de conceptes, uns microcosmos d'idees al voltant dels espais avançats.

L'ESPAI DE L'HUMÀ

Cada un de nosaltres és un espai. Espai conscient, en l'Espai És la nostra constatació primera i permanent.

L'art és una de les maneres de presenciar-ser eixa realitat
Ens permet ser **la poètica misteriosa de l'espai**

En tot moment, en aquest moment, podem viure la dimensió del que som i del que ens envolta.

Som un espai avançat, que es re-configura en cada moment; tenim una actualització permanent, som cada volta de nou.

I els espais que ens envolten, també són espais avançats, estan transformant-se contínuament, de manera manifesta o latent.

I eixe ser els espais cel·lulars, atòmics, anatòmics, psicològics, intel·lectius, còsmics, geosfèrics, hàbitats, ciutat, arquitectura, territori, paisatge, cultura, econòmics, polítics, existencials... Espai d'espais avançats.

Perquè tots eixos espais són els que ens configuren, en cada moment, ara mateix.

L'art intueix, fa present eixa realitat totalitzadora, poètica. **Submergir-se en l'art** és accedir a una experiència de reconciliació amb la realitat profunda.

Som un espai-organisme cel·lular complex, de moltíssimes cèl·lules-espais especialitzades, que donen forma a òrgans i funcions, espai biològic.

Formats d'àtoms, com tot l'univers, d'energia i buits.

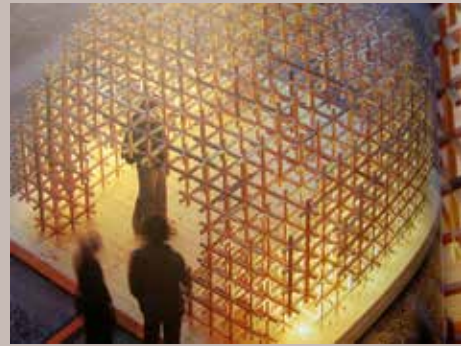
Cossos d'anatomia humana, que delimiten la nostra fisicitat.

Espais psicològics, emocionals, narratius, definidors del jo

Intel·lectius que ens obren a abstraure els altres espais, comprendre.

També, **evidentment còsmics**, del sistema del qual formen part i d'on venim.

La geosfera és la que ens genera i ens fa possible, en tot moment.

L'espai avançat poètic

L'espai art, àmbit de l'espai humà que fa possible **emergir el sentit poètic de la realitat**, que permet una vivència global i transformadora.

Es va a l'encontre d'un altre espai, un espai avançat, que fa aparèixer una nova profunditat de la configuració i el seu sentit unitari amb el tot.

Generar espais-art és una necessitat de l'existència humana, amb la seua trobada amb les relacions dels espais.

L'artista no sol representar la realitat, la interpreta, la fa expressiva, la subverteix, l'abstrau, la imagina, en crea una altra... Si no, a més, sempre manifesta la immensitat de l'**espai possible**, en l'espai còsmic.

Cada artista troba una configuració que pot ser un espai avançat, que fa possible actualitzar la nostra relació amb els espais, amb la realitat.

Es requereix eixir dels espais ja existents, anar a l'encontre dels que emergeixen, com a creadors i com a hàbitats, obrir-se a les interrelacions noves, deixar-se transformar.

Existir és un actualitzar-se contínuament, ser dels espais avançats, la qual cosa suposa el permanent estat creatiu.

De l'encontre amb els espais passats, esgotats, **al descobriment dels espais** emergents, avançats, han de prevaler, és que aporten la resposta al present que està fent-se.

L'art pot implicar-se en l'espai d'espais, generant-trobant eixa formalització totalitzadora que ens submergeix l'immens.

En la seua naturalesa holística, pot ser el resultat emergent d'eixa totalitat espacial, en la qual tot espai es troba.

Resultat imprevisible, creatiu, que materialitzarà una configuració, espai avançat, que continuarà aportant un pas en l'evolució.

Promoure una concurrència d'artistes implicats en la creació d'espais art, és una magnífica oportunitat de poder **submergir-se, transformar-se**, en els espais avançats, resultat de la seua aventura, de trobades de noves dimensions de l'espai.

8

Art aplicada-disseny

L'art aplicada, el disseny, àmbits de l'art, de l'espai poètic; configurar els espais de la relació existencial de l'ésser humà, tot responent a l'àmbit vital i de sentit.

Tenen una concepció i **procés holístic, de resolució total**, de l'espai poètic.

Quan es redueixen, simplifiquen, es fan tan sols productius, s'instrumentalitzen..., deixen de ser art, resposta total al seu destinatari; no són disseny poètic; es converteixen en espais empobrits, alienants.

El repte del disseny és trobar espais poètics, espais avançats, que interactuen amb tots els espais de l'hàbitat humà i en el mateix habitant, que el qualifiquen.

Que fusionen l'espai humà, existència, amb l'espai de la cultura, noosfera, i l'espai de la natura, biosfera. En realitat en l'espai holístic de la totalitat còsmica.

Una art aplicada és art, configura uns espais avançats, que responen a la necessitat de l'espai holístic del destinatari i de l'entorn.

Les arts que tenen també finalitats pràctiques: l'arquitectura, **el disseny** (d'interiors, del producte, gràfic, de moda, il·lustració, ceràmic), del camp audiovisual (el cinema, la fotografia, l'animació); els és inherent ser poètiques, resposta total.

El territori, el paisatge, la ciutat, l'arquitectura, els interiors, l'espai gràfic i audiovisual, els mobles, els objectes..., requereixen una configuració integral, poètica.

La reducció i instrumentalització que exigeix el sistema productiu, econòmic i de consum, del capitalisme extractiu, és manifestació de la seua patologia autodestructiva; afecta l'humà, els seus espais habitables i la mateixa biosfera.

En aquests moments aquesta realitat sociopolítica **requereix una resposta vital**, perquè esta en perill la mateixa supervivència.

Es fa necessari continuar generant espais avançats, amb dimensió poètica, per a allunyar-nos de la catàstrofe, i establir l'harmonia en els espais que som.

Es fa imprescindible desenvolupar models creatius que aborden la complexitat amb sentit.

És imprescindible continuar configurant els espais avançats del disseny **com a totalitats en relació**.

Els espais de l'espai avançat

Configurem nous espais amb els altres espais presents, resultat de les seues fusions.

El cosmos de l'**espai** que permet la configuració formal dels espais possibles.

El cosmos de l'**energia** que produeix les **transformacions espacials**.

El cosmos de la **geologia**, d'una de les concrecions matèriques de l'energia.

El cosmos de la **biologia**, que fa possible l'espai de la vida.

El cosmos de la **cultura**, que determina el quefer humà sobre la biosfera.

El cosmos de la **consciència**, que estableix la presencialitat d'allò existent.

El cosmos de l'**Univers** que ens engloba i que conté totes les seues interrelacions.

L'artista està generant un espai des de la seua posició d'agent de la cultura humana, amb una consciència presencial, que troba una configuració formal possible, amb la confluència d'unes energies, que utilitza unes matèries existents, dintre d'un ecosistema viu, habitat per éssers vitals, en un organisme en evolució.

Amb la seua configuració realitza unes aportacions-interrelacions, amb uns impactes que seria necessari que foren no regressius; la qual cosa quedarà verificada pels efectes que produeix.

La realitat es mou en aquest circuit relacional, que és el vertader generador dels espais en contínua transformació.

D'un buit originari, al Big Bang, les galàxies, el sistema solar, la terra, la biosfera, l'humà, la cultura –la creació d'espais amb la seua intervenció–.

Buit, caos, ordre creixent, organització, ampliació de la complexitat, procés de configuració relacional continuada.

La gènesi d'un espai avançat, **trobat per l'artista creatiu,** segueix aquest mateix procés: incertesa, caos, interaccions, ordre, organisme, aparició del nou espai.

És ben cert que l'humà amb el seu quefer cultural, és un continuador del procés configurador de la biosfera a la qual pertany, aspecte que no hauria d'oblidar per a no empobrir la seua aportació.

L'habitant de l'espai avançat

Els espais impliquen ser ells, **formar part de la interacció** de l'espai de cada u en la immersió amb els altres.

L'espectador, observador, experimentador, redueix la relació real amb els espais; es necessari **ser els espais**, integrar-s'hi, permetre'n la fusió.

El que visita un **espai avançat**, ha d'habitar-lo, formar-ne part. Aquesta vivència ens transforma, és connatural a la realitat existencial.

La comprensió dels espais, és un altre espai; una construcció mental, que descobreix elements constitutius de la seua configuració.

La percepció, traduccions cerebrals, uns altres espais, que donen forma sensible a allò percebut.

L'**emotivitat** que ens evoquen els sistemes d'espais, la realitat, construccions psicològiques, espais emocionals.

Es configuren tots aquests espais, que amplien la interrelació espacial, que s'**interfereixen**, que n'amplien la complexitat i que generen una experiència.

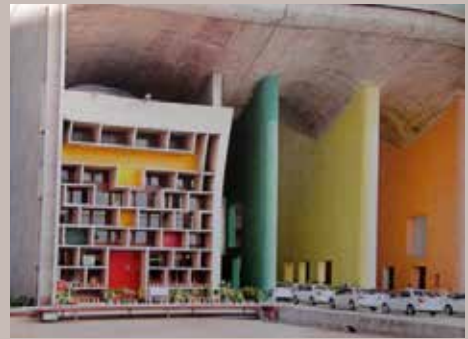
Però allò decisiu és la integració en els espais i, en concret, en l'espai avançat que ens proposa.

La comprensió, la percepció, l'emotivitat..., tan sols es poden convertir en impediments per a ser els espais, integrar-los en la nostra **transformació vivencial**.

No es tracta de protegir-se de l'espai proposat per l'artista, o de tot altre, amb la posició que ens siga comprensiu, agradable o emotiu; perquè això impedirà que ens integrem en aquest espai avançat i en la seua vivència.

La **validació** es produirà una volta interrelacionat amb els nostres espais, segons els efectes transformadors que es generen.

Paral·lelament, es produirà una certa comprensió, sensualitat i emotivitat, però el substancial és l'espai avançat en si, que habitem i que ens transforma.

L'espai avançat com a microcosmos

Com tots els espais, és un cosmos d'elements **interrelacionats**, que estableix una configuració dinàmica pròpia.

Els espais originaris que ens configuren, com a cossos-éssers expandits: microcosmos dels àtoms, el de les cèl·lules, el de la biosfera, el solar, el del Cosmos; tenen aquesta concreció.

Els espais que troba l'artista, en el seu procés creatiu, es converteixen en un cosmos més, que ens obre a una evolució vital.

Aquest microcosmos té parts i és un tot interrelacionat, que produeix un canvi, una mutació, en l'aparent equilibri dels espais que ens configuren.

La seua importància consisteix en la **necessària evolució-pulsió** que ens constitueix, de flux configurador permanent.

Aportació que comporta la intervenció de l'humà en el procés configurador general, donar-li el paper de subjecte de la biosfera, transformador, generador de la urbanització de l'espai natural, creador de l'espai de la cultura, humanitzar la realitat.

L'espai avançat trobat per l'artista creador està dins del singular paper que assumeix l'humà com a agent actiu, generador d'espais.

Aquests **microcosmos** autònoms i dependents seran aportacions avançades en el permanent procés configurador de la realitat, de la que formem part, microcòsmica i macrocòsmica.

Ací resideix la importància qualitativa del quefer creatiu de l'artista, ser subjecte actiu en l'evolució, ser un aportador més en la dinàmica general de **permanent transformació**.

El microcosmos de l'espai avançat interactua amb nosaltres, amb tots els microcosmos presents, dinamitza el marc dels espais presents i aporta la seua singularitat.

L'espai avançat com a espai d'informació

L'espai pot ser contemplat com un **entorn d'informació**, que defineix i transmet la seua riquesa polièdrica.

L'artista, en trobar una configuració, en el seu procés creatiu, configura eixe espai-informació, que com a espai avançat aportarà una actualització informacional.

L'espectador, com a habitant, produirà un flux recíproc d'ell, com a espai-informació, també, amb l'espai avançat que se li proposa habitar.

Eixa confluència d'informacions generarà un nou espai comú enriquit, en quantitat i qualitat.

Convertir els espais en **llocs d'informació** dinàmica i qualitativa, permet potenciar i actualitzar la realitat dels sistemes espacials, i generar la seua evolució i la del mateix humà.

L'espai avançat seria un dels marcs d'ampliació creativa dels espais, en contribuir a l'actualització i ampliació del flux d'informació, per descobrir altres **dimensions** de la realitat.

Generar nous espais d'informació és ampliar la complexitat i la riquesa de la interrelació dels espais, de l'humà i el del seu entorn pròxim i ampli.

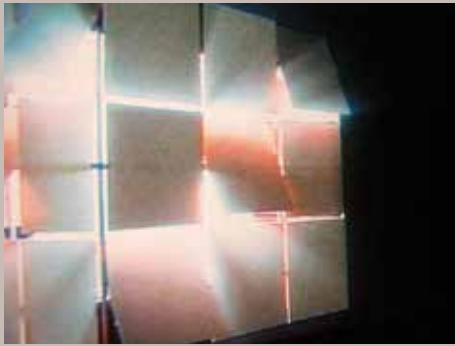
L'espai avançat creat és una nova organització de dades, la qual cosa produeix coneixement, que obre noves relacions i una qualificació.

La nova informació acumulada: formal, cultural, significativa..., obre un altre estadi evolutiu.

En el **procés creatiu** s'aconsegueix, com a informació, reduir la incertesa, ordenar el desordre i consolidar uns nous coneixements, ítems d'informació.

La informació de l'espai avançat s'implementarà en els espais de l'humà: perceptiu, cognoscitiu, emocional, cultural..., que hi interactuaran i generaran una nova experiència.

L'espai avançat com a espai quàntic.

En la concepció de la física quàntica de l'espai, arriba a desaparèixer l'energia i la seua materialitat, i en queda tan sols la incidència d'informació oberta.

En un àmbit quàntic, l'espai concret **no existeix**, el creen els operadors, artista i habitant, quan es relacionen amb ell i el fan emergir.

L'espai és buit i apareix quan l'observador-experimentador li demana informació.

Informació que es construeix en el mateix experimentador, des de la seua posició d'observació.

L'espai avançat pot veure's des d'aquesta dinàmica: l'artista està construint la virtualitat d'eixe espai en el seu posicionament creatiu; l'espectador-habitant també la configurarà, en la seua vivència; i es generaran realitats interpretatives que tan sols existeixen en les seues construccions d'observació.

L'espai avançat afavoreix eixa immersió en l'espai quàntic. Artista i espectador-habitant estan **construint la realitat** de l'espai avançat, i aporten a la seua configuració significativa.

Aquest entrelaçament entre artista - espai - habitant obre un marc il·limitat de transvasaments d'informació generadora d'un tot extens.

Es crea un espai d'incertesa. S'ha de vivenciar per a reduir la incertesa i donar-li configuració, relativa a la posició de l'artista i de l'habitant.

Configuració provisional i oberta, que pot tenir diferents concrecions en el futur.

Ens trobem fora dels determinismes, de realitats obertes, on els entorns intervindran en la seua concreció canviant.

L'espai avançat és **fruit d'un emergir**, surt d'un magma potencial, no és previsible la seua configuració i hi té permanentment una aparició.

En aquest àmbit l'espai avançat és una potencialitat que ens obre a un altre nivell de la realitat total, i genera una emergència continuada de configuracions.

L'espai avançat com a cosmovisió

La intervenció de l'artista i de l'espectador-habitant, en un moment sociològic, té una concreció en l'experiència de l'espai avançat, mostra una definida **COSMOVISIÓ** de la realitat.

L'espai avançat implica una actualització de la visió de la realitat, una nova perspectiva, una altra possibilitat configurativa i compressiva.

L'artista creatiu es proposa trobar i aportar a la realitat, la qual cosa produeix una altra **visió de la totalitat**. Eixa ha sigut l'aportació substancial de l'art, en totes les seues manifestacions, en el seu quefer creatiu, tot configurant espais referencials.

Abordar la generació d'un espai innovador, representa concórrer a la dinàmica general d'evolució de la realitat; fet que implica una **renovada cosmovisió** del moment i la seua emergència.

A l'humà li és inherent formar-se una idea comprensiva del que és la totalitat del món del qual forma part, una cosmovisió, que ha anat concretant-se en diverses formulacions, amb relació a la seua realitat **material i espiritual de supervivència**.

Totes aquestes cosmovisions van crear els seus espais avançats que es representaven.

Cosmovisions **arcaiques** dels recol·lectors.

Les cosmovisions **màgiques** dels caçadors, que materialitzà espais avançats com les pintures d'Altamira.

Panteistes, de comunió amb l'entorn i el cosmos.

Mítiques, creadores dels déus, amb la configuració de tots els espais de culte a la divinitat.

Racionals, que configuraren els espais de la modernitat.

Experimentals i tecnològiques, que contempen aquests espais com a resolutius.

Existencials, creadors dels espais de la individualitat en relació amb el món.

Holístiques i místiques, que donen forma a l'espai **unitari**.

Cosmovisions que perduren i es renoven, que estan presents en la configuració dels espais avançats que en cada moment es generen.

Espais avançats polítics

Representen i formulen marcs de poder.

Les seues configuracions representen un **poder**, derivat de la seua capacitat d'aportar al canvi, de les relacions dels humans i d'aquests amb el seu entorn. Expliciten maneres de participació i gestió de la realitat, individual i social.

Aporten a la nova concepció de la realitat social, en la mesura que troben noves configuracions i relacions d'aquesta.

Estan produint una renovació i actualització dels espais i les seues interrelacions, fan evolucionar la societat i, per tant, els seus marcs de poder.

Posen en qüestió els espais inamovibles sustentats pels poders conservadors.

Són censurats, ocultats, reprimits, per eixos poders; pel perill que comporten en la generació del nou individu i la nova societat, en assumir unes altres maneres **emergents** de concebre i materialitzar la realitat.

Impliquen **noves relacions de poder**, derivades de l'actualització dels espais i les possibilitats que obren, tot ampliant l'autonomia i la participació en la configuració de la societat.

Els espais avançats sempre han tingut eixe paper. Per exemple, en el Renaixement, l'espai de la pintura fa emergir l'humà com a referent del món, fan una aportació capital a la nova concepció de la cultura i la societat, i deixen darrere les concepcions de poder eclesiàstiques anteriors. Les avantguardes responen a l'humà nou de les revolucions socials i ho concreten en una reformulació de l'espai artístic, arquitectònic, del disseny i espacial, que estan establint nous àmbits de llibertat individual i política.

Tot espai avançat té una aportació política explícita o implícita, que significa la seua aportació vital a la renovació de la societat, de l'humà, i de la relació amb l'entorn natural i cultural.

Els espais avançats són un poder transformador i eixe és el seu **poder polític**.

16

L'espai avançat i la cultura

L'evolució de la cultura ve de la generació d'espais avançats.

La **cultura** estableix l'espai de l'aportació humana a la natura. Paradigmes, llenguatges, narratives, simbolismes, marcs de relació..., apareixen per a humanitzar els espais, i omplir-los de significat i practicitat.

L'art és un dels àmbits humans, que fa una aportació substancial a la configuració de la creació dels entorns i les relacions amb aquests.

En proposar un **nou espai** possible, s'està materialitzant un pas en l'evolució, que ens obre una nova dimensió.

L'espai avançat que troba l'artista és mou entre una actualització dels espais anteriors, fruit de la cultura desenvolupada i acumulada en el procés històric, i una nova formulació de les relacions espacials.

L'artista és un dels subjectes que vehicula l'espai de la cultura, de la que és part i productor. En la seua generació d'espais avançats, està **dinamitzant** la cultura, fa néixer la nova cultura.

Aquest procés de renovació és de summa importància en l'actualització dels espais i les relacions que generen. Vitalitza la mateixa realitat transformadora i és la seua qualificació permanent.

Un espai avançat, per molt modest que siga, aporta una evolució dels espais, i és el cúmul de propostes creatives, la qual cosa produeix la contínua ampliació de la cultura i de la seua incidència en la **transformació de la societat**.

El pas de l'espai figuratiu a l'abstracte, del perspectiu renaixentista al cubisme, de l'expressionista al *minimal*; les propostes actuals, alternatives al moment crític que vivíem, van representar i representen tots uns altres sistemes espacials, amb traducció en la concepció de la societat, de la seua producció material i de les relacions individuals i socials.

L'artista en la seua aportació d'espais avançats està responent a la dinàmica **connatural** de la cultura, d'establir nous espais de configuració i de relació i, per tant, contribuint a l'evolució antropològica.

Espais avançats. La pintura

La pintura com a espai de materialització artística té un recorregut molt dilatat, on ha anat realitzant una creació permanent d'espais avançats, que han aportat una importantíssima generació de **configuracions innovadores**, constructores d'un àmbit ampli de l'art i de la societat.

L'artista ha pogut utilitzar aquest àmbit de materialització, per generar espais enriquidors de la cultura plàstica, per descobrir-nos una realitat, referent fonamental a través dels temps històrics.

Des de la representació figurativa: naturalista, esquemàtica, expressionista, impressionista, surrealista, simbolista, cubista, hiperrealista, social..., ha creat tot un **univers de realitats plàstiques** referents, d'una influència decisiva en la totalitat de l'espacialitat existent.

En l'àmbit de l'abstracció, la seua aportació creativa també ha sigut molt important: el suprematisme, constructivisme, neoplasticisme, expressionista, matèrica, informalisme, *tachisme*, l'*action painting* ('pintura d'acció')..., claus també en el sistema d'espais creats i influents.

Els espais avançats de la pintura continuen contribuint a la gènesi d'espais que **actualitzen** la realitat espacial i la visió i materialització de l'humà, en la seua cultura d'intervenció en la configuració de realitat.

Implicant des de la subjectivitat a l'objectivitat, la representació o l'abstracció autònoma, la narració o l'imaginari, l'expressivitat o el silenci, del color a la matèria, simbolització o minimalisme, estructura o dinamisme, manifest social o política...

Multituds d'espais avançats hi van apareixent i creen un conjunt de configuracions dinamitzadores de l'**ésser humà** i la seua projecció.

Continua sent un àmbit de l'art d'una gran potencialitat en la creació de nous espais en la dinàmica permanent de la cultura.

Espais avançats en les instal·lacions.

La instal·lació, com a gènere artístic, configura un lloc per a materialitzar la proposta artística.

En generar un espai avançat físic, ens invita al **seu habitatge**. Entrar-hi, experimentar, realitza una transformació en nosaltres.

Pot utilitzar molts mitjans i nous mitjans, diversos, per a aconseguir un espai total, de multiplicitat d'efectes i interrelacions, tot ampliant la seua experiència.

Descontextualitza elements, ampliant els seus significats, generant un altre sistema de relacions amb l'espai.

Permet la immersió, en el mateix espai art, la qual cosa potencia la seua implicació com a habitants, i ens du a formar part de l'obra.

Viure, sentir, percebre, experimentar..., tot això **permet la instal·lació** com a espai avançat; ens du a una interacció total, transformant el nostre espai.

Conceptualitzar, descobrir: són àmbits comprensius que ens facilita la instal·lació, i ens fa entendre unes altres dimensions de l'espai.

«Terapeutitzar», **sanar**, en moltes instal·lacions. L'experiència tinguda intervé en el nostre benestar, en la millora de la nostra condició.

Art – vida, aconseguir integrar aquest binomi, la qual cosa representa una de les metes de l'art contemporani, en el seu paper creatiu

Crear espais, escenificar, representar, generar un espai de **catarsi**, de canvi, en l'espectador-habitant.

L'espai avançat de la instal·lació proposa una integració del visitant, i aconseguix que l'espai es reconfigure en aquesta concurrència activa i generadora.

Espais avançats de la llum

L'art immaterial desmaterialitza la **configuració** de l'espai, en convertir la llum en el mitjà definidor de l'espai.

La física quàntica n'és el marc de referència, perquè descobreix la dimensió de la física dels espais, tan sols hi ha manifestacions de l'energia, la matèria n'és una manifestació.

Generar un espai tot partint dominantment de la llum-energia és aproximar-se a allò **essencial** de la seua realitat física.

Fenomenologia de la percepció del món, és l'espectador-habitant (també un és l'artista) el que construeix l'espai en percebre'l, segons on es posiciona i el procés que utilitza per a donar-li forma.

Per tant, l'espai avançat de la llum ens situa en una constant construcció de la realitat espacial.

L'humà es fa configurant la realitat, **l'espai de l'habitant** està formant-se en la seua construcció del món espacial.

L'art avançat de la llum ens proposa una creació poètica del nou espai, amb una dimensió virtual que es vincula a la seua totalitat física.

Espais de llum, espais immaterials, espacialisme. Ens obre tot un **vast camp** creatiu, d'espais transformadors.

El joc de la llum és «situacionalitat». S'estableixen uns possibles canvis, una mutabilitat de l'espai, generats per les llums, la seua fluïdesa, el posicionament, i també la configuració de l'habitant.

Llum, ombres, reflexos, ambients, atmosferes. Es produeix tot un sistema envolupant, de **múltiples interaccions**, que actuaran sobre el visitant i implicaran la seua vivència.

L'espai avançat de la llum ens situa en una espacialitat de continuïtat fluida.

Espai avançat digital

L'artista digital creatiu genera espais avançats, per mitjà d'un ordinador; al qual ha dotat d'un programa, que prèviament elabora, per a **generar espais virtuals**, que ens obren un univers de configuracions.

Formalització digital. Els espais van configurant-se amb un llenguatge, tot seguint **paràmetres** d'ordre programat, però amb un grau d'obertura en un resultat combinatori creatiu, que dóna uns espais sorprenents.

Algorítmic. És la immersió, en aquesta formalització operacional, la que permet entrar en una autogeneració de formes espacials: gràfiques, lumíniques i també sonores; on l'artista troba l'amplitud creativa.

Des de la desmaterialització que representa aquest marc virtual, els espais resultants ens involucren en uns microcosmos dinàmics.

Aquest art digital és el resultat final d'un procés, **llenguatge matemàtic**, efectuat per una computadora, conduït per l'artista a l'encontre d'espais poètics realment innovadors.

És l'execució dels algorismes codificats, del programa preelaborat, fet que dóna com a resultat configuracions virtuals successives.

Es tracta d'un art generatiu, creat a partir d'uns valors variables, establerts per l'artista. El programa realitzarà els càlculs per a crear unes imatges i uns sons, amb un component **d'aleatorietat**, semblant als processos còsmics.

Espai algorítmic de fluxos que esdevé unes configuracions, que ens obren a una altra galàxia de sistemes d'espais avançats.

La immersió en aquests espais transforma la realitat de l'espectador habitant, tot implementant la seua pròpia espacialitat, establint-se en unes altres dimensions.

Espais avançats de l'apropiació

L'**apropiacionisme** configura l'espai tot recorrent a diversos espais existents, que formaran el nou espai significatiu: eixa és la seua singularitat creativa.

Incorpora espais artístics i no artístics, que configuraran un nou sistema espacial, que ens dóna una nova dimensió, que fa néixer un altre ésser.

La descontextualització és el recurs fonamental que utilitza per a produir els nous valors espacials. Els espais apropiats passen a ser-ne uns altres en la seua nova situació, i obliguen a una nova reconeixença.

El *ready made* inicia aquesta manera de procedir i obre un camí de creació contemporani, en què la intenció-posicionament de l'artista, i la trobada de l'espectador, generen una altra relació amb l'espai proposat.

L'objecte trobat, l'espai trobat, proposa una peculiar manera de configurar el nou espai avançat. La selecció per part de l'artista d'allò que del seu voltant li aporta un descobriment d'una **potencialitat significativa**.

L'atzar intervé en aquesta trobada selectiva, i aporta una dimensió de creació radical, que produirà l'inesperat.

L'aleatorietat d'aquesta dinàmica constructora de l'espai valida la no-instrumentalització d'aquest, la seua espontaneïtat.

Elecció intuïtiva d'allò que de l'entorn s'obre per a poder integrar-se en la configuració del nou **espai poètic**.

L'espai quotidià pot integrar-se en l'espai avançat, l'art i la vida hi concorren i permeten una nova dimensió de l'espai.

Del procés creatiu que implica aquesta manera de fer, deriva per a l'artista i per a l'habitant de l'espai, una nova **experiència oberta** de la realitat.

Dada, surrealisme, fluxus, pop..., i moviments actuals, participen d'aquest procediment creatiu, tot generant espais avançats transformadors.

Espais avançats de l'audiovisual art

L'espai de l'audiovisual art proposa una creació espacial, per mitjà de la **imatge** en el temps i amb el so, tot generant una configuració fluida afirmant.

Té la capacitat de construir un espai propi, la seua realitat virtual, que esdevé una altra realitat que cal experimentar.

Plàstica audiovisual, formalitzadora d'un singular llenguatge artístic, amb unes estètiques i recursos expressius d'aquest àmbit creatiu. Ens obre unes possibilitats artístiques pròpies, formulant i aconseguint sòlides poètiques espacials narratives o formals.

La subjectivitat del creador-artista intervé en l'orientació dels seus muntatges, proposats a l'espectador, que animaran la seua vivència.

La **narració espaciotemporal**, concreta o abstracta, esdevé una seqüenciació experimentada amb el seu ritme propi.

L'espai audiovisual es transforma en una instal·lació interactiva amb l'espectador-habitant, que l'envolta i l'integra, que canvia i amplia les seues dimensions.

Esdevé un *video-performance*, on l'espai creat en la mateixa posada en escena: l'espai d'exposició. Audiovisual, espectador (que l'habita), artista realitzador... esdevé una experiència totalitzadora.

La indagació i els àmbits descoberts, que permet materialitzar un espai avançat, l'audiovisual, es converteixen en aportacions fonamentals en el moment actual.

La narrativa i **contranarrativa**, implícita en l'audiovisual art, en esdevenir autònom i adquirir la seua pròpia entitat espacial.

L'experimentació de l'espaitemps es converteix en un dels factors més creatius.

Espai avançat del formalisme

La forma-configuració de l'espai per ella mateixa, el **valor estètic**. L'espai formalista és el de l'existència per si mateix de l'espai, de la seua entitat.

La qualitat essencial del formalisme, la seua formalització estètica, fa aparèixer cada espai en la seua singularitat.

Configuració significant, cada espai creat, té la seua raó de ser, i la seua veritat. És expressió de l'**excel·lència formal**, que la fa aparèixer.

Art espai, l'espai com a realitat poètica, que en la interrelació de sentit amb l'humà, derivada de la consistència de la configuració.

Sent la constant definidora de l'espai, en què ens relacionem transformant, en la seua interrelació amb els altres espais.

Manifesta unes lleis de formació, que han fet possible la seua singular configuració. Lleis generades per les múltiples formes aportades en els espais concurrents en cada context.

De la incertesa a la configuració, a l'espai possible. En el magma espacial la incertesa domina les diferents interrelacions, que es deriven en unes configuracions concretes.

Del desordre a l'ordre, es consoliden els espais, en el seu procés de gestació i naixement, tot definint el seu espai.

L'escala, la proporció, el ritme..., s'onen els marcs de relació, en els altres espais, i estableixen la singularitat del seu diàleg.

Els components, camps, estructures, concreten **l'articulació** de cada espai.

L'espai avançat formalista va de la fluïdesa configuradora a la presència estàtica en cada moment.

Espai avançat conceptual

La presència del plantejament conceptual està ja present en gairebé qualsevol espai avançat contemporani, i forma part dels espais realitzats per a aquesta concurrència en aquesta exposició.

Tota la **formulació teòrica** realitzada en aquest conjunt d'aparats, dels diversos espais proposats, és per si mateix, un espai avançat conceptual.

S'han creat una sèrie d'espais teoritzats, sense materialització sensible, que ens proposen experimentar l'espai com a idea.

És cert que l'art conceptual generat, en aquest cas, ens obre al descobriment de l'espai com a recurs, per a formalitzar una **comprensió experimental**, de la complexa realitat de cada espai singular.

Descobreix la total relació d'allò que ens envolta, generem i som.

Conceptualitzar és universalitzar, fer comprensible l'univers de les coses, dels espais.

Aquest procés d'**intel·lectualització** ens distancia i ens apropa a la realitat teoritzada.

La idea, el concepte, la informació, la delimitació, la relació..., ens permeten descobrir-crear uns espais formals en la nostra ment.

Uns espais abstractes, idees, que ens apropen a la realitat o ens distancien d'aquesta.

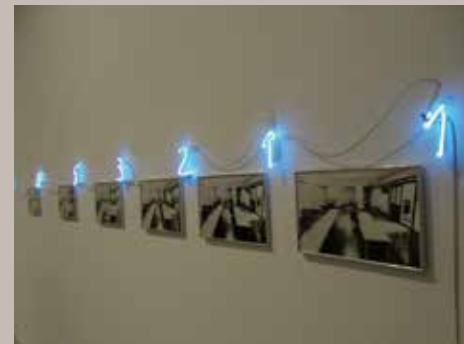
El pensament humà s'articula tot **construint una narració**, que pretén explicar la realitat. Hi apareixen múltiples perspectives i mostren intuïcions sobre la complexitat de la realitat.

El llenguatge de les paraules-conceptes estableix el seu espai creatiu significat, tot substituint l'objecte, l'espai material, i mostra la seua capacitat de fer-nos realitat.

Contemplació, mística, testimoni dels espais, que pareix que fem nostres.

L'espai avançat conceptual genera un **espai-idea** que també ens integra en la interrelació dels espais, i aguditza la nostra percepció-vivència comprensiva.

La idea es mou en el límit de la presència, extensió i temps.

L'ESPAI HABITAT

És delimitat pels pobladors en la urbanització dels ecosistemes naturals, on iniciem la nostra aportació de constructors de la cultura.

L'hàbitat dilata la nostra especialitat pròxima, tot configurant el lloc immediat del confort existencial.

El disseny configura l'espai envoltat, microentorn de la nostra vida immediata.

La ciutat ens obre al poblament, a la dimensió de l'activitat social i a la relació.

El territori és l'espai que ocupem, definint el paisatge, límit de la nostra perspectiva; expansió percebuda, ecosistema en què discorrem.

La cultura, com a espai de la noosfera, dóna l'altra dimensió, la del pensament transformador; la configuració urbanitzadora humana.

Arribant a la consciència de tot, universal.

L'economia, l'energia, els recursos per a la biologia i la vida individual i social, estableixen un altre espai de producció i d'intercanvi.

La política, l'espai-poder, ens involucra en la participació de la gestió dels espais, en el seu repartiment.

L'espai existencial que ens **relaciona amb l'existència** de cadascun de nosaltres com a espai en el tot.

Eixe fet de ser l'espai polièdric, l'espai d'espais, ens interrelaciona amb ells i explica la transformació que produeix en nosaltres la seua actualització continuada: el procés generatiu dels **espais avançats**.

L'art és un dels camps de la intervenció de l'humà en la seua existència, tot creant espais humanitzats, en estreta relació amb el seu entorn, que li **permeten ampliar** el seu gaudi i sentit.

MAGDA ARQUES CASTELLÓ

RAFAEL CALBO SUCH

**CRISTINA CARO GALLEGO
PERE MIRALLES QUILES**

EDUARD CORBÍ CABRERA

JAUME PÉREZ CREMADES

ÀNGEL PÉREZ MONZÓ

**LAURA PONS AZNAR
ALMUDENA VIDAL CALATAYUD**

MAGDA ARQUES CASTELLÓ

Statement

Sóc Magda Arques. Actualment treballo com a professora a l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Alcoi. Sóc llicenciada en Belles Arts i amb posterioritat em vaig graduar al Màster d'Arts Visuals i Multimèdia de la Universitat Politècnica de València.

Realitze treballs tant com a dissenyadora i artista. Tenint com objectiu unir els conceptes per trobar solucions. Buscant la poètica de la imatge a través del codi i la seua representació gràfica.

28

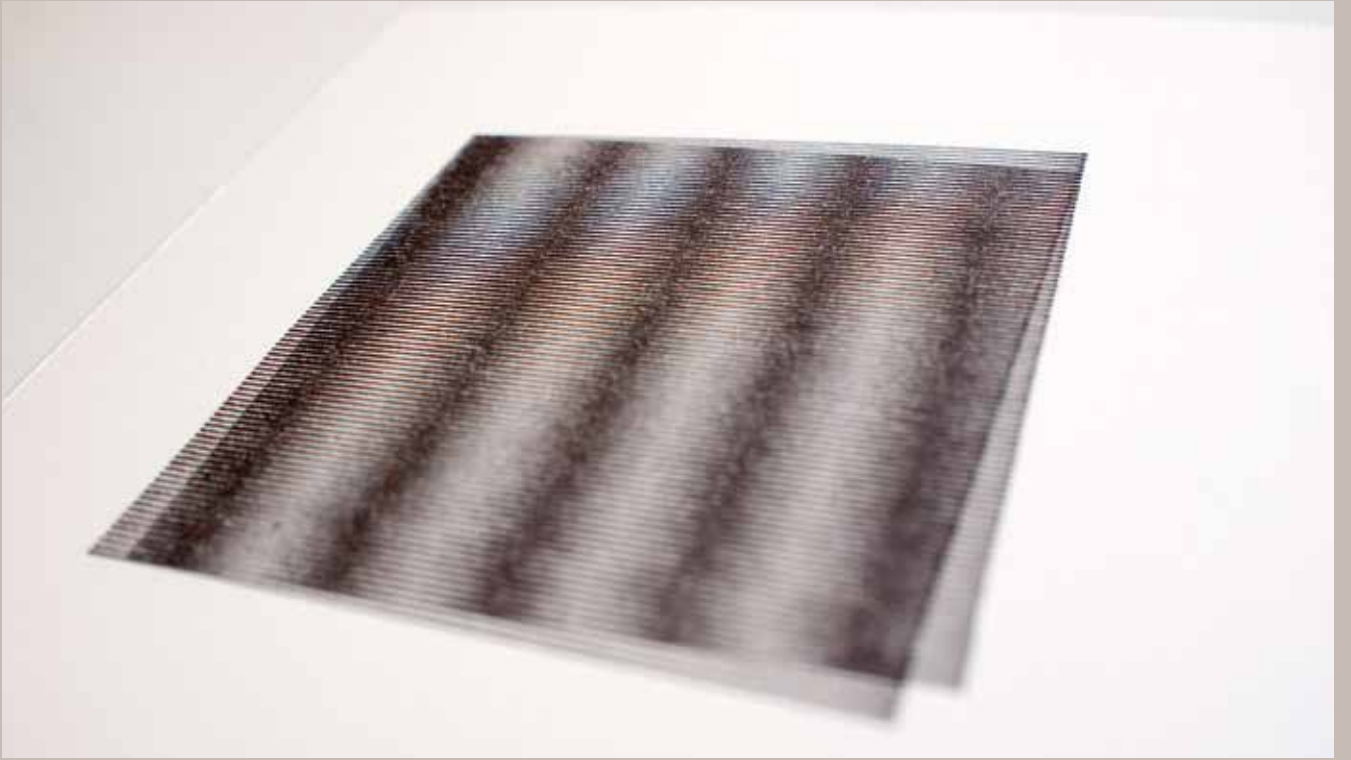
Seqüències d'un disseny ordinari dins d'una vida regular

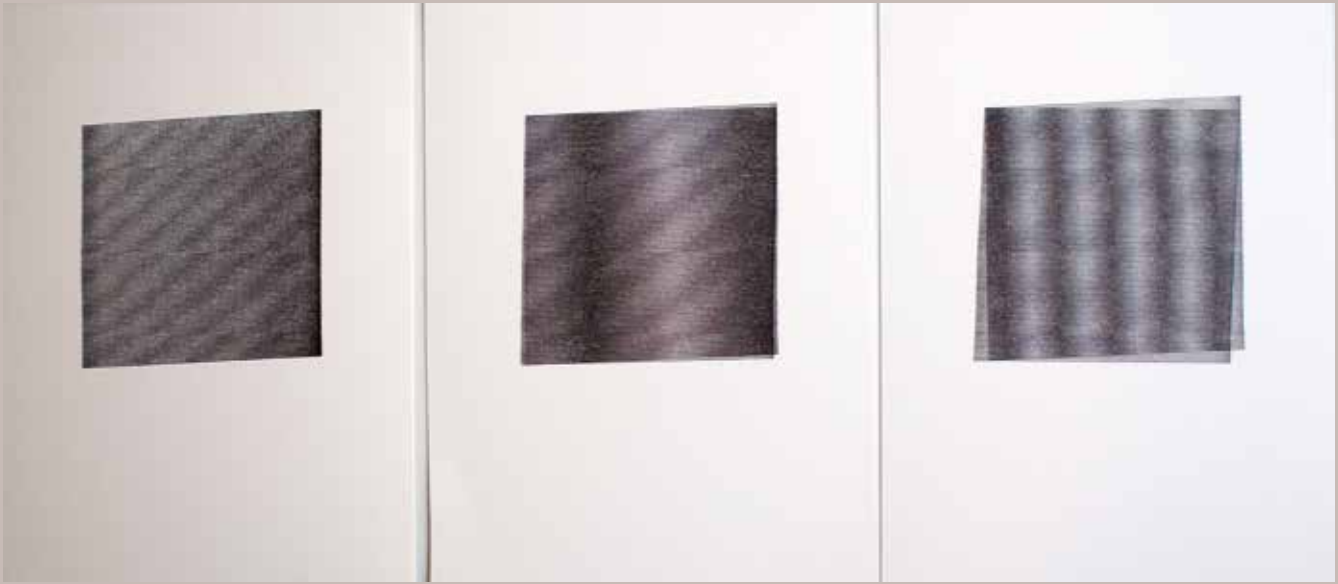
La vibració, el moviment i la construcció de l'espai mitjançant sensacions a partir d'un joc visual. Les transicions, el temps i la narrativa com una construcció dins dels fotogrames que funcionen com a unitats, com una seqüència que marca una successió i un efecte que es trasllada a les sensacions i al sentir.

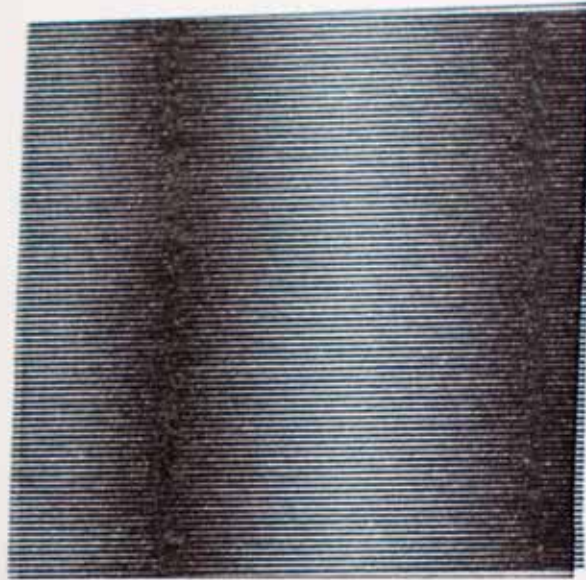
Així el que busca aquesta obra és fer sentir a partir de la imatge on la textura del paper i la tinta formen part de la irregularitat i el canvi que transformen l'obra en paper, que donen sentit al moviment dins del vídeo. Recuperar la pell i la textura del sentir en la imatge plana a partir dels conceptes essencials de la construcció de la imatge.

La línia a partir de la repetició crea tot un cos i genera un sentit de regularitat al llarg de la sèrie, a partir de les singularitats fan de cadascuna una unitat per elles mateixa. Trobar-se aquesta sèrie com un joc visual amb clares referències a altres artistes i amb connexions amb altres obres properes. Així i tot, el que diferencia aquestes peces de la resta no és únicament la formalització i la realització final, sinó també el procés de creació. La utilització d'un llenguatge estructurat, codificat, que permuta i pren forma en una sèrie d'obres sensibles i físiques. A partir del llenguatge de programació on aquest llenguatge es desprèn d'ell mateix i deixa de ser la cosa evident per a ser part del tot. La necessitat de treballar i entendre els mitjans de producció i creació del segle XXI ens ajuden a explorar nous camins i un retorn a sistemes anàlegs a partir dels digitals. Així que l'automització ens porta a una obra creada a partir de la pràctica pensada. L'obra seriada passa a ser una obra única, la generació d'un codi que és executat i variat alhora. Abordar la creació a partir de l'estructura i la sensibilitat de la creació plàstica on l'artesania digital és part de la metodologia i de la creació.

RAFAEL CALBO SUCH

34

Currículum sintètic

Graduat en Arts i Oficis Artístics per l'Escola d'Arts i Oficis d'Alcoi

Llicenciat en Belles Arts per la Facultat de Sant Carles UPV

Màster en Gestió i Producció Artística per la Universitat de Múrcia

Doctor en Belles Arts per la Universitat de Múrcia

Professor de l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Alcoi (Disseny gràfic)

1r Premi Internacional Miradas de Hispanoamérica (Fundació Jorge Alió 2008)

Premiat a la Biennal Eusebi Sempere (Onil, 2004, 2006, 2008)

2n Premi Ciutat d'Alcoi (2004)

1r Premi Antogonza (Revistart, Barcelona 2004)

Premiat a la convocatòria '99 de la Diputació d'Alacant (1999)

Proposta_1: Espais autoreferencials

L'espai físic, l'espai metafísic, l'espai virtual i la seua relació amb el mateix cos i el mateix ésser com un ens que viu, conviu i es converteix també en espai, és conformat i condicionat.

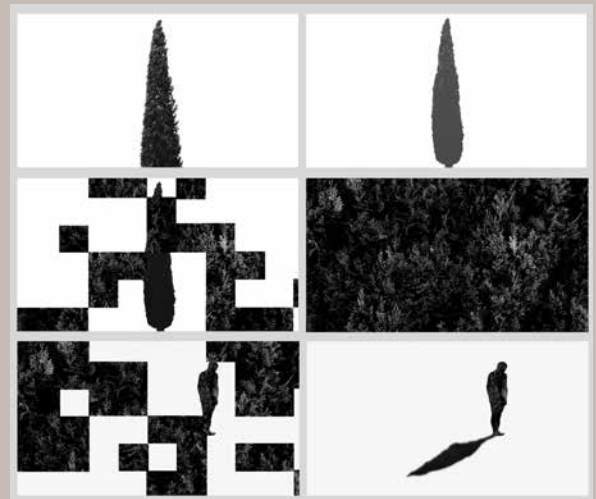

Un espai que inclou el pas del temps, el pas de l'existència i la seua finitud. Reflexions espaciotemporals de les experiències vitals pròpies i les seues formes diferents de manifestar-se.

Totes aquestes qüestions es materialitzen amb una instal·lació complexa d'elements que s'interrelacionen. Elements dispersos com una inscripció llatina de grafit sobre acrílic i fusta que parla de l'instant present; espills que multipliquen la realitat, una realitat fragmentada per la mateixa naturalesa de la imatge; un vídeo amb sis seqüències reflexives sobre referències a la vida, la mort i el pas del temps, així com la congelació d'aquest per mitjà de la imatge enregistrada; un cub de fusta amb un autoretrat codificat i amb un espai interior que es resisteix a aqueixa codificació; al mateix temps uns codis QR immersos en l'autoretrat el poden transportar per mitjà d'un aparell electrònic a un espai virtual que també ens parla d'espais quotidians, metafísics i imaginaris.

35

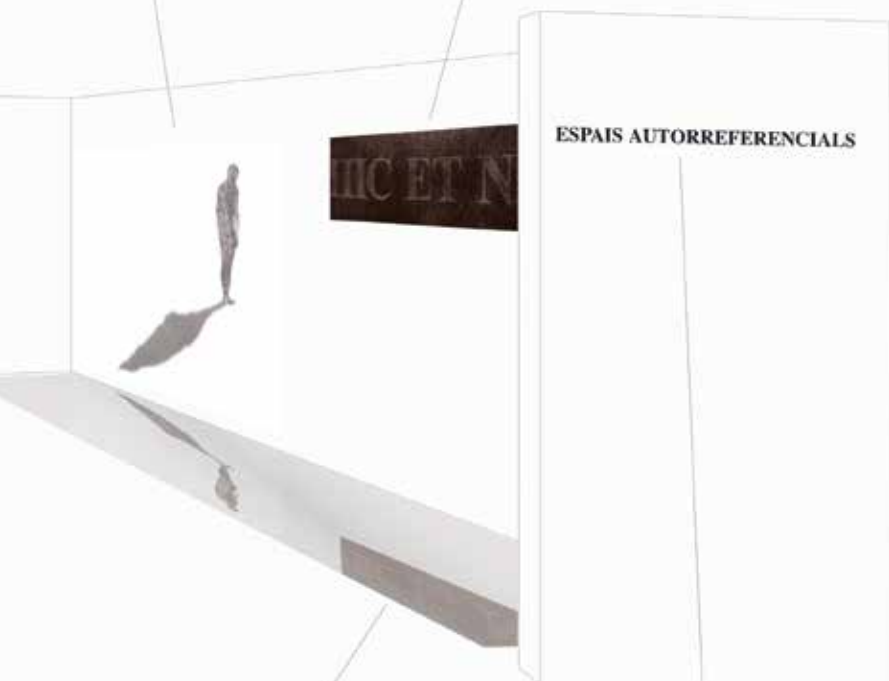
En definitiva, un metallenguatge autològic ple de paradoxes visuals i conceptuals.

Projecció - vídeo

Mixta sobre taula

Plàstic espillat

Vinil de tall

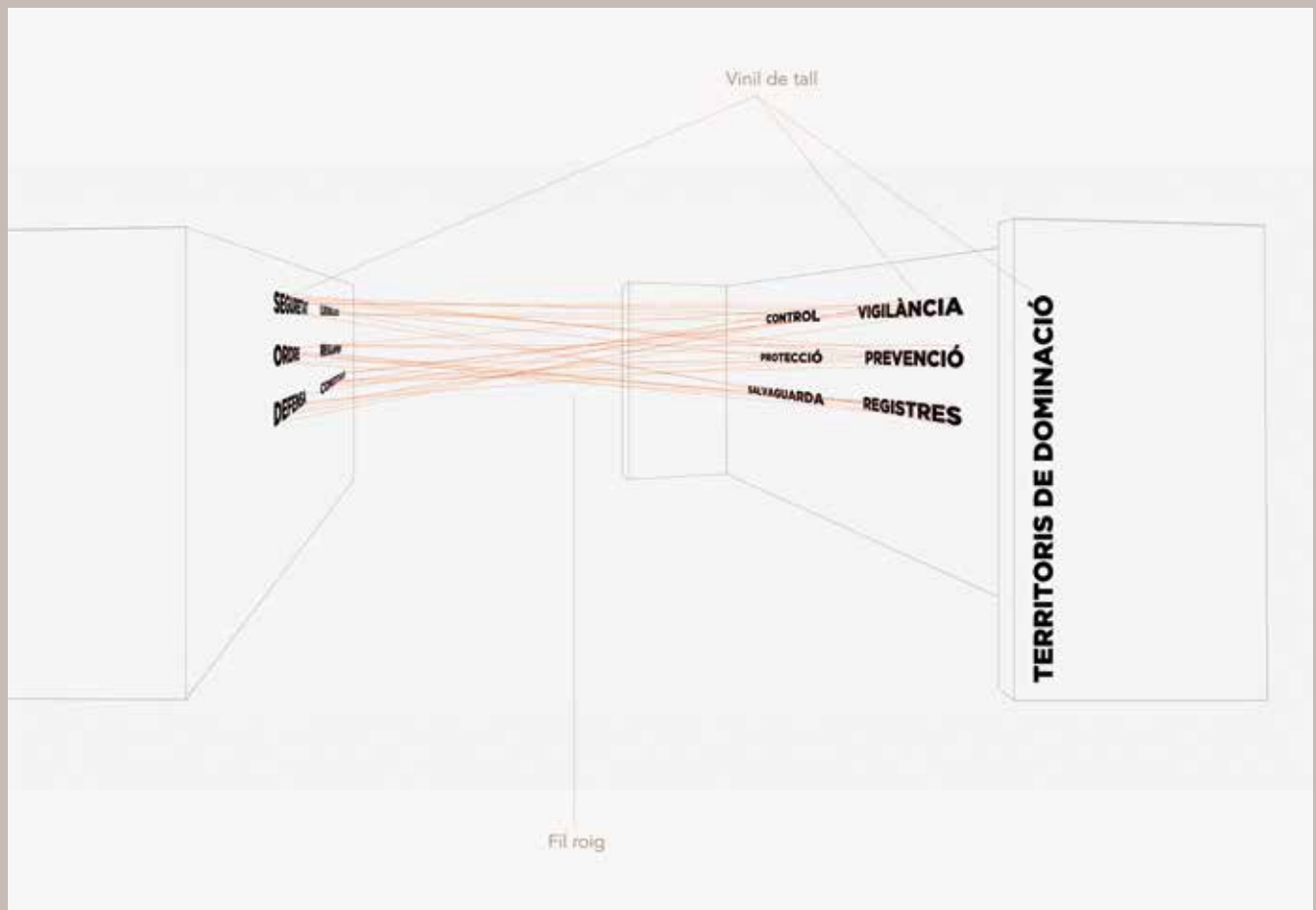
Proposta_2: Territoris de dominació

L'espai públic en els últims anys esdevé un espai de protecció aparent, un espai en què l'estat es fa visible a través dels seus mecanismes “protectors” dels perills i enemics de la pau i del benestar social. En realitat, una estratègia propagandística que ens vol convèncer que l'estat es preocupa força per la seguretat dels seus ciutadans. En canvi, en altres ocasions i en un altre ordre de coses, aqueixos ciutadans estan en el desemparament més absolut.

38 Una seguretat que és demanada per la mateixa ciutadania i que, finalment, es converteix en territoris de dominació i control de la llibertat de circulació, mobilitat i d'acció.

La instal·lació consta de la col·locació de conceptes en parets confrontades com: vigilància, prevenció, registres, seguretat, ordre, defensa, control, protecció, salvaguarda, legislació, reglament, constitució, retolades amb la tipografia Gotham Black, una lletra rotunda i contundent.

D'aquestes paraules surten fils que s'entrellacen i uneixen uns conceptes amb els altres i creen una barrera que dificulta la mobilitat per l'espai que hi ha entre aquestes.

CRISTINA CARO GALLEGO / PERE MIRALLES QUILÉS

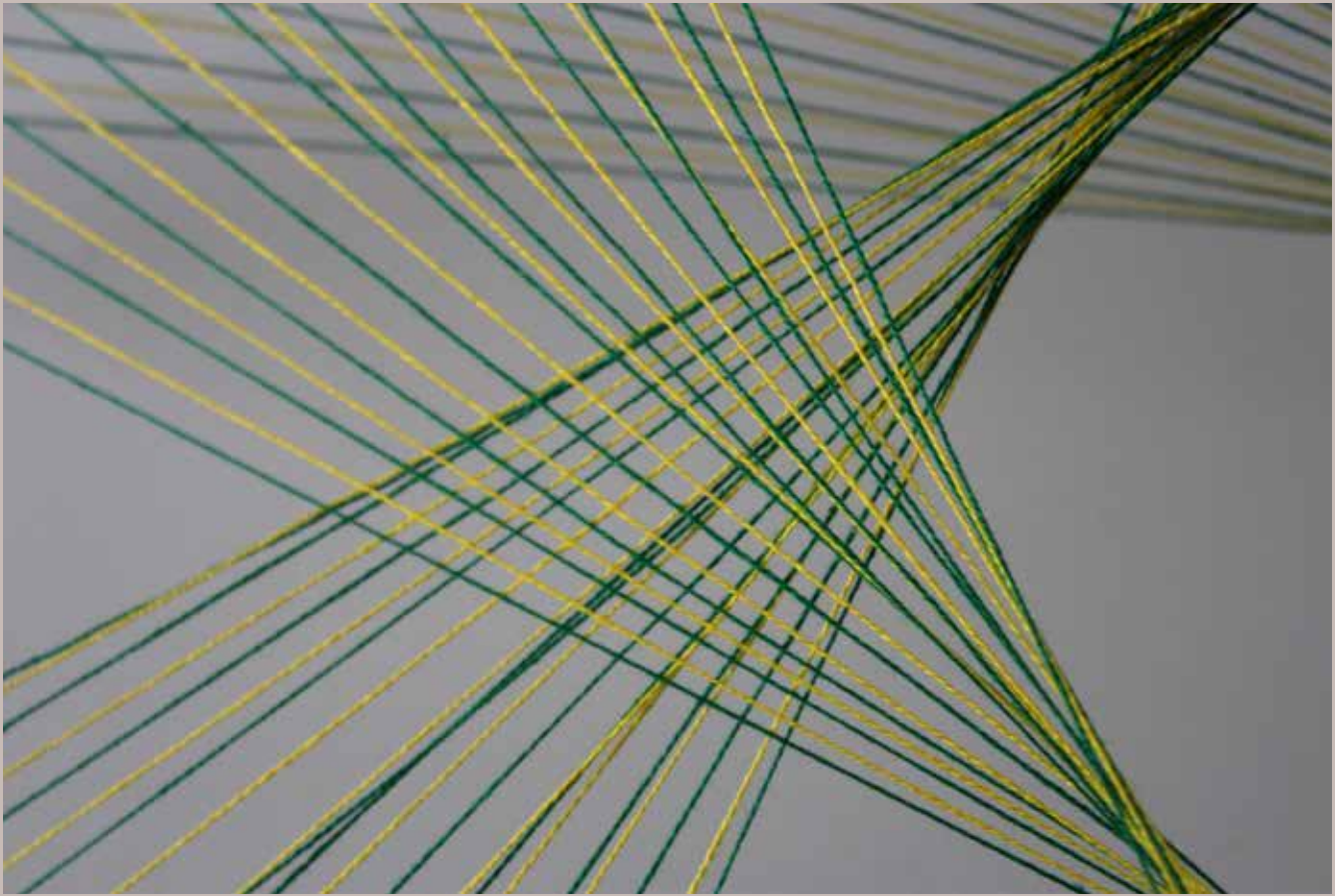
Pere Miralles és arquitecte per la Universitat de Valladolid i actualment professor a l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Alcoi. Exerceix la docència amb l'exercici professional i ha realitzat diverses intervencions urbanes en espais exteriors i interiors, així com diversos projectes en què la component geomètrica i conceptual hi està clarament present, com l'ampliació de la Plaça de la Constitució de Benijòfar (Alacant) en 2008, i la instal·lació de l'espai central de la Llotja d'Oriola, per a les Jornades de Disseny "Origina" de l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Oriola (2015), conjuntament amb Cristina Caro.

Cristina Caro és arquitecta per la Universitat Politècnica de València. Doctora per la Universitat d'Alacant i actualment directora de l'especialitat de Disseny d'Interiors a l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Oriola. Professional multidisciplinària, combina la docència amb l'exercici professional i la investigació, i ha participat en exposicions, jornades i congressos amb els seus treballs, que versen sobre l'arquitectura entesa des de la sostenibilitat i la seua relació amb l'espai interior. Ha realitzat diverses intervencions en l'espai interior de centres educatius (Col·legi Newton 2016) i la instal·lació de l'espai central de la Llotja d'Oriola per a les Jornades de Disseny "Origina" de l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Oriola (2015), conjuntament amb Pere Miralles.

La intervenció proposada parteix d'una reflexió personal i professional que s'ha fet extensiva a tots els processos creatius dels autors. Es tracta del concepte clàssic "*Ouroboros*" de més de 3.000 anys d'antiguitat, que connecta l'antic Egipte amb la Grècia clàssica i el llunyà Orient, on apareix com el "yin i yang", més coneguts, curiosament, a Europa. L'*Ouroboros* ha arribat als nostres dies mitjançant una expressió acceptada per tots: "la del peix que es mossega la cua". Però el concepte d'*Ouroboros* va més enllà d'un procés que es repeteix sense solució. És, en realitat, la representació dels cicles: el dia i la nit, les estacions, el cicle de la lluna, les marees... La continuïtat de la vida, en definitiva. És una de les rodes que giren sense fi, representada per la serp o per l'ésser mitològic, com un drac, inclou els pols contraris, ja que és mig negre, mig blanc. Ens evidencia, així, la polaritat present en tot, que no fa més que expressar la pertinença a la unitat del cosmos.

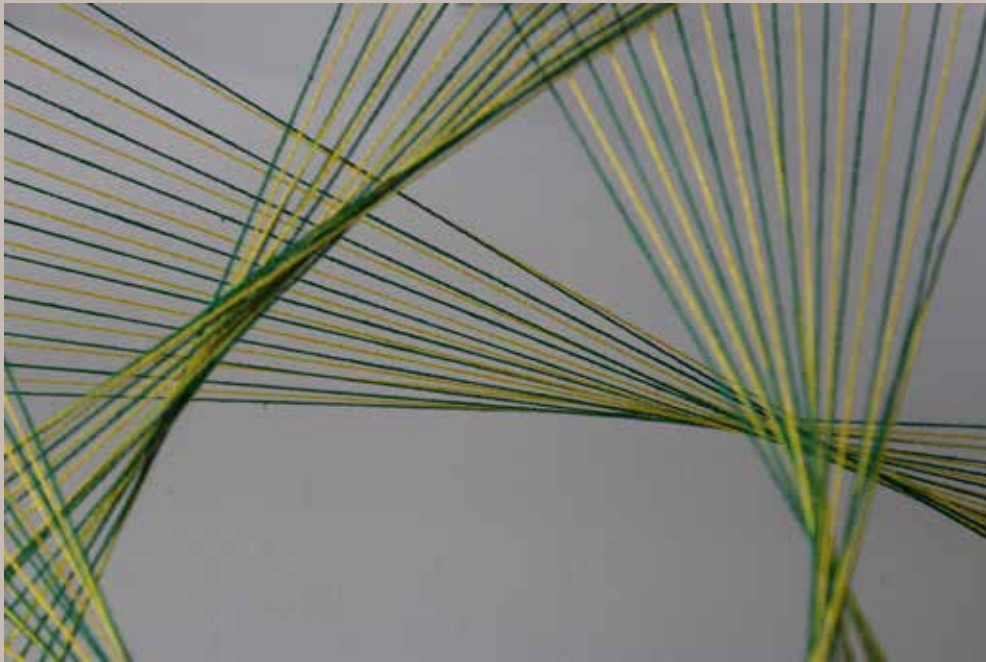
L'espai de la Llotja d'Alcoi, projectat per Calatrava, s'aproxima a aquesta idea. En el seu accés, una doble crugia d'arcs parabòlics que recorden les entranyes d'un ésser mitològic, que conflueixen gradualment seguint l'eix longitudinal de la composició en planta, que és transformat en una única nau, d'una puresa plàstica quasi mística. L'espai passa de ser dual a unificat. És el lloc on conflueixen l'esperit del contenidor i de la intervenció en si. Partint d'aquesta idea de l'*Ouroboros*, es pretén trencar el cicle per a transformar la roda en hèlix, tot sublimant el viatge per a transcendir la realitat quotidiana. A pesar de semblar grandiloqüent, no es busca la significació hiperbòlica, sinó la reflexió sobre la necessitat que les nostres vides trenquen els cicles viciats d'accions sense solució. A petita escala. Dintre d'un mateix, en tots els "un mateix" als quals poden arribar els visitants de la instal·lació. S'hi ofereix una eixida alternativa, energètica i transformadora que ens recorda que la determinació humana, pot i ha de transcendir l'esclavitud de Sísif per a elevar-nos a la grandesa d'Hèlios. Sense trencar els ritmes imposats per una Natura molt superior en saviesa, es proposa un canvi de perspectiva per a entendre que la roda gira, torna al punt de partida; i aquest viatge ha comportat en realitat una bella i gran transformació. En l'espai en si de la Llotja, en l'espai intern de cada un de nosaltres.

45

EDUARD CORBÍ CABRERA

Aportació comentada de les instal·lacions d'art a realitzar en l'espai de la Llotja

Es tracta de la trobada amb la realitat física de components de la natura o de la cultura, de la seua implicació vivencial en les nostres persones, en l'entorn en què ens movem.

Presències singulars per la seua expressivitat, d'un origen divers geològic, mineral, inert... Mostrant el més antic de la terra, existent abans que totes les altres coses.

Orgànic, vegetal, viu... Mostrant les fases de seua creixement, continuat i acumulatiu.

Hi apareix el pas del temps, imparable en la seua configuració definidora de la seua transformació.

I eixe fet d'erosionar-se, i adquirir la forma dels diversos agents que l'han acompanyat, tot esculpint la fisonomia actual.

L'objecte fabricat mostra també la seua transformació, retornat al seu inici material.

En formar conjunts, constitueix llocs d'ocupació i defineix uns territoris extensius de la seua presència.

Pobladors del buit, amb el seu silenci, ens mostren la seua materialitat paralitzada o en procés.

Acompanyen la nostra realitat, ens converteixen en observadors implicats en el seu estar.

Biosfera de la qual en som part i en què camina la nostra existència il·lusionada, com en vides paral·leles que se'ns impliquen.

Espais que, quan no tenen significat, mostren la pura realitat del que són, com nosaltres, pobladors.

És possible que en cada cosa està tot, i es mostra en evidència, si ens hi integrem.

Trobar-se amb les coses, disposar-les i sorprendre's de la seua realitat, que probablement és la nostra.

Més enllà de representar la realitat, presentar-la a la nostra vivència; convertir-la en una experiència poètica de pertinença en existir-hi.

CURRÍCULUM

Naix a Alcoi en	1948
Escola Municipal de Belles Arts amb el mestre Ramón Castañer	1957
Col·lectiva "7 artistes alcoians", primera proposta d'art trobat	1981
Obté per oposició la Càtedra de Dibuix a Madrid d'Arts Plàstiques i Disseny	1982
Escultura-instal·lació a la Fundació Capa, proposta híbrida diversa	2002
Individual "Alacant un obra d'Art" ACARA, primera proposta sobre l'urbà	2003
Individual "L'altre jo, l'altre Alcoi" Centre Ovidi Montllor, entorn del paisatge urbà	2006
Col·lectiva "Bio-divers Carrícola" art en la natura I. Realitzada en una pedrera	2010
Col·lectiva "Art nostre" pobles de la Mariola, instal·lació arquitectònica	2011
Col·lectiva "Pentagrama" cinc propostes plàstiques. Àgora elements trobats	2014
Individual "L'espai del silenci" Casal Ovidi Montllor, instal·lació element de la natura	2015
Col·lectiva "Tribut a Joan Valls", instal·lació, element arbre suspès, espills	2017

JAUME PÉREZ CREMADES

SENTIT DE LA PROPOSTA

La pintura es presenta en la meua obra com una disciplina amb la qual profunditzar en la relació entre home i natura, tot canalitzant un sentiment a través de la interpretació intuïtiva d'una nova realitat que transfonga la mera aparença de les formes i revela les empremtes internes d'allò que es percep.

Sotmetre la realitat a la tensió reivindicativa d'un pensament i a la crisi immediata d'una emoció.

52

TRAJECTÒRIA PROFESSIONAL

Jaume Pérez Cremades

Tel. 636890886 – 626246405

Jaume_125@hotmail.com

Estudis acadèmics

Graduat en la Facultat de Belles Arts de Sant Carles de València (2013-2016).

Màster de Producció Artística en la Facultat de Belles Arts de Sant Carles de València (2017).

–Exposició individual al “Centre Ovidi Montllor d’Alcoi” (juny 2016).

Ha sigut seleccionat en diversos concursos:

–XIX Certamen de Pintura Alcázar de San Juan 2015.

–XXXVII Premi Gredos de Pintura 2016.

–V Biennal d’Art Nostre 2016.

–XXI Certamen de Pintura Alcázar de San Juan 2017.

–Menció Honorífica en el “50 Concurs de Pintura Sant Joan Alacant 2017”..

Sense títol 4, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 60 x 40

Sense títol 8, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 100 x 160

Sense títol 5, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 100 x 160

Sense títol 1, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 120 x 90

Sense títol 3, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 100 x 50

Sense títol 2, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 60 x 30

Sense títol 6, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 100 x 50

Sense títol 7, sèrie «Natura», 2017. Acrílic / llenç, 110 x 140

ÁNGEL PÉREZ MONZÓ

Currículum

1. Estudia interiorisme a l'Escola d'Art d'Alcoi 1982.
Amplia estudis de producte a la Llotja de Barcelona 1984.
Coordina l'especialitat de disseny d'Interiors des de 1985 fins a l'actualitat.
Funda l'empresa Global Realitzacions i Disseny juntament amb Eduard Corbí l'any 1998.
2. Instal·lació de tamborets de fuster i en la façana de llum a la Casa de Cultura d'Alcoi l'any 2000.
3. Instal·lació Duràvit de Philippe Stark al jardí de Gibeller 2003.
4. Instal·lació zenital audiovisual desconstruïda al Saló Montcabrer de Cocentaina 2005.
5. Instal·lació a l' Alameda enrotllant arbres 2007.
6. Muntatge Espai paramètric Carrícola 2008.
7. Instal·lació lumínica Fernando Cano 2016.
8. Pedra vital, façana lumínica Miró Antiguitats 2017.

58

Títol de la instal·lació **RESTES**

Text instal·lació

L'experiència de la qual parteix la meua obra constata una vivència que encomana una intensa perspectiva de confrontació contínua entre la realitat que ens envolta i un mateix, defensant una interioritat crítica en tot moment, que expressa i revela la identitat entre ésser i matèria, esperit i sensibilitat, sentit i pensament.

Aprofundir en la prospecció d'un mateix, actuant l'art com un filtre que depuri i instal·li l'individu en el terreny d'una identitat desconeguda, que s'escoli entre les fissures d'una visibilitat, per tractar de recolzar-se en allò visible per a implicar el pensament que transpira en tot origen.

«L'essència de l'home resideix en el seu desenvolupament i aquest s'aconsegueix mitjançant el continu suïcidi. Matant en nosaltres el que som per aconseguir el que podem ser.»

Witold Gombrowicz

LAURA PONS AZNAR / ALMUDENA VIDAL CALATAYUD

Laura Pons Aznar és arquitecta per la Universitat Politècnica de València des de l'any 2002, especialitat edificació. Ha exercit la seua tasca professional tant per compte propi com per compte d'altri. Actualment, és també professora de Disseny d'Interiors a l'EASD de València.

Com a professional independent, compta amb despatx propi des de l'any 2002, on ha treballat temes de rehabilitacions, interiorisme d'habitatge i de comercials, obra nova, urbanisme i dret urbanístic.

64 Durant 4 anys va treballar per al GRUP GESTIÓ BLAUVERD S.L.U. en què va realitzar projectes tècnics de direcció d'obres de complexos residencials. En ABC ARQUITECTURA MODULAR va aprendre i va desenvolupar sistemes de construcció industrialitzat durant 3 anys més.

Pel camí mai no ha parat de formar-se, tant en l'àmbit de la seua professió com a arquitecta, com en el de la docència.

Almudena Vidal Calatayud és arquitecta per la Universitat Politècnica de València des de l'any 1998, especialitat edificació. Paral·lelament, va seguir estudis de música al Conservatori de Carcaixent. Actualment, és també professora de Disseny d'Interiors a l'EASD d'Alcoi.

Des de l'any 1999 ha exercit la seua tasca professional com a arquitecta de forma ininterrompuda fins a l'actualitat. Sempre per compte propi, col·labora puntualment amb altres arquitectes i interioristes en determinats projectes que així ho requereixen, i ha desenvolupat projectes d'edificació i interiorisme lligats, fonamentalment, a l'àmbit de l'habitatge.

Des de la finalització dels seus estudis, ha seguit actualitzant els seus coneixements i formant-se, tant en el camp de l'exercici de l'arquitectura, com en el de la docència.

De forma conjunta, han preparat diferents exposicions i instal·lacions dins de l'àmbit acadèmic, tot utilitzant materials d'ús quotidià o reutilitzant-ne d'altres.

Almudena Vidal i Laura Pons.

Microespais, taller en Vilnius, Lituania, 2016.

Prisma de paper (Laura Pons i Almudena Vidal)

*Pluja de desitjos (Alejandro López i Ana Gerez)
Instal·lacions realitzades per i amb alumnes de l'EASD de Castelló.*

INSTAL·LACIÓ PROPOSADA: TOC TOC

Actualment, ens trobem en una etapa de reflexió sobre les diferents maneres de definir l'espai. Tasca complexa.

En eixa línia de pensament, ens qüestionem si és la vista l'únic sentit que ens permet conèixer i reconèixer un espai. La resposta és un NO rotund, perquè l'experiència de viure un espai ha de ser multisensorial. Si no és així, és incompleta i l'espai està indefinit. Les textures, els sons, les olors són fonamentals per tal d'aconseguir una experiència, una vivència i una percepció completes.

La nostra proposta pretén fer reflexionar els visitants sobre l'excesiva importància que li donem al sentit de la vista a l'hora de viure un espai.

67

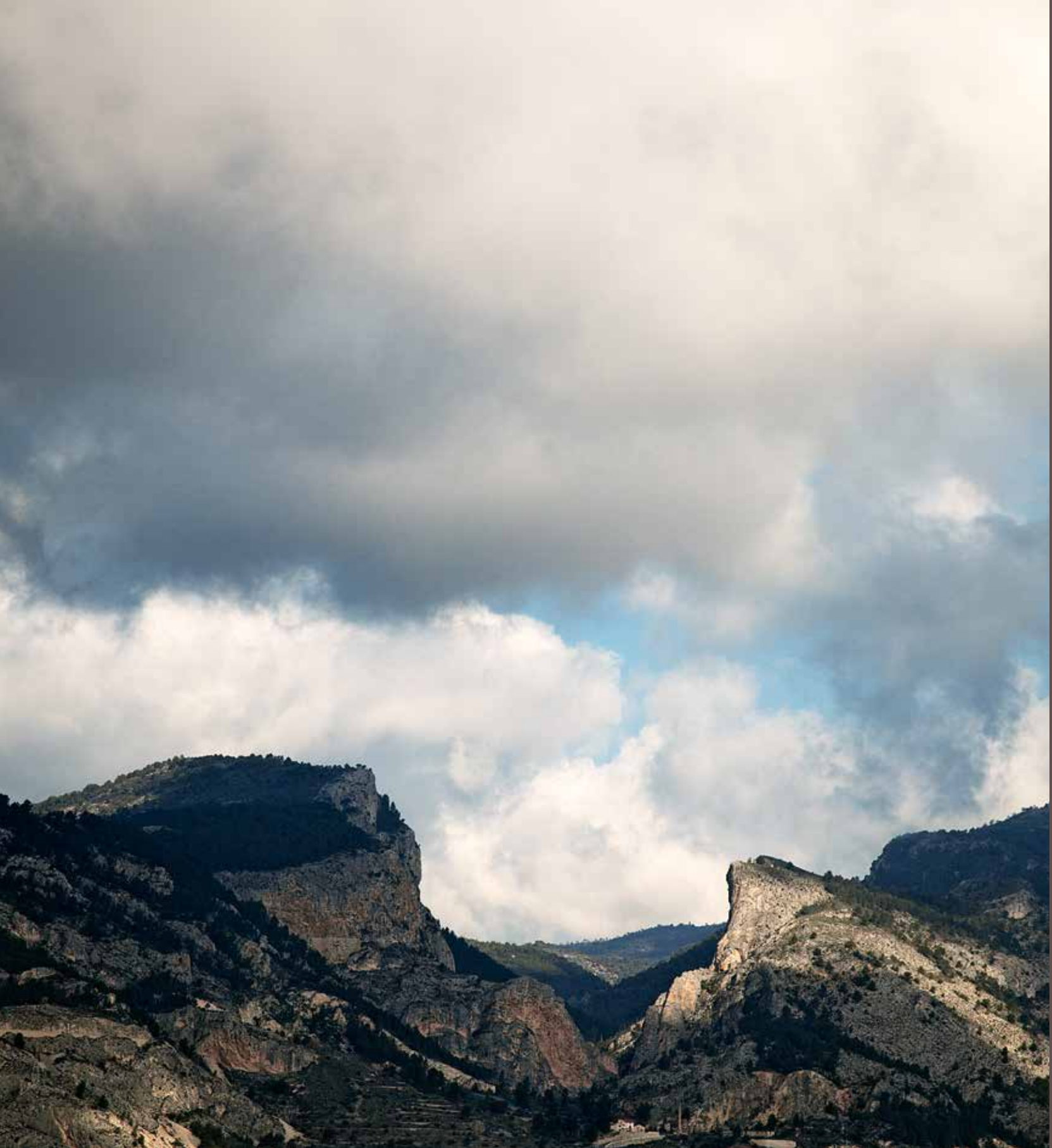
Aquest fenòmen es veu reforçat per la pròpia societat, saturada d'imatges, que ens envolta: Pinterest, Instagram, Facebook, revistes especialitzades, llibres... ens fan pensar que coneixem espais emblemàtics i paradigmàtics de l'arquitectura i l'interiorisme, perquè ens resulten familiars, malgrat no haver-los visitat ni viscut mai. Però la realitat és que ens estem perdent una gran part del que signifiquen eixos espais, perquè no els podem escoltar, ni tocar, ni olorar... La cinestèsia deixa d'estar-hi present quan tenim una visió plana de la realitat.

Per altra banda, és cert que les noves tecnologies de realitat virtual ens acosten a experiències més

completes que la visió plana, però encara no han aconseguit transmetre la sensació completa que s'obté quan un espai es visita al lloc on pertany.

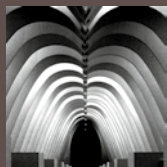
És per això que ens interessa explorar la percepció de l'espai a través del tacte, l'oïda, l'olfacte. Amb el cos sencer, deixant momentàniament la vista de costat. Pretenem posar de manifest com d'important és, per a un interiorista, un arquitecte o un artista en general, crear experiències completes. Per això, la instal·lació que proposem és visitable, es toca, s'escolta, s'olora, es viu... amb els ulls tapats, però amb la resta del cos.

LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 JOSEP RENAU. The American way of life.
TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 ADRIÀ PINA. Política interna.
EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
XAVIER LORENZO, La pintura.
- 2018 ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

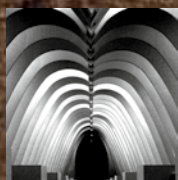

ESPAIS AVANÇATS

Escola d'Art d'Alcoi

Alcoi 1 Febrer - 31 Març 2018

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS